2 EYLÜL ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/34 No: 677
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Geceyarısı yayımlanan rekor ÖTV zammının ardından otomobil fiyatları daha da yükselecek.

Nüfus dairesine gidilecek.

Nüfus dairesi mi? Bu tam benlik bir iş! Diye bağırdım evde yalnız olduğumu farz ederek. Kendime dublaj yapmak gibi bir keyfim var evde yalnız olduğum zamanlarda. Öğlen birası mı? Buna hayır demem dostum! Lanet olsun bu evin su tesisatı büyükannemin leğen kemiğinden bile eski ve en az onun kadar güvenilmez... Şu boruların haline bak! Gibi... Bir işin ucunda en ufak neşe varsa peşinden koşuyorum, zira hayat başka türlü çekilmiyor. Mürvet ablanın her perşembe ev işlerinde yardıma geldiğini ve kendisine zamanında evin anahtarını verdiğimizi tamamen unuttuğum için aniden odamın kapısını açınca korkudan aklımı yitirecek gibi oldum. O da evde yalnız olduğunu zannediyormuş, odamdan çığlık sesleri duyunca o da korkudan ölecek gibi olmuş. Dublaj mublaj açıklamaya çalışıp iyice kafasını karıştırmaktansa "nüfus dairesine gitmem gerekiyormuş ya Mürvet abla, e-devletten çözmeye çalıştım ama olmadı" dedim. Gözlerindeki korku yerini anlayışa bıraktı, "internetten randevu almadan gitme, almıyorlar. Bu sıcakta rezil olursun, sefil olursun" dedi ve randevusuz gidip nüfus dairesinin kapısından giremeyen akrabalarının ibret dolu hikayelerini anlattı. Bütün anlattıklarını hakettiği ilgi ve saygıyı göstererek dinledim. Sadece bir an için dikkatim dağıldı, kendimi nüfus dairesinin önünde randevusuz ağlarken ve yalvarırken, üzüntüden ayağımdaki ayakkabıyı çıkartıp ağlaya ağlaya kızgın asfaltı ayakkabımla döverken hayal ettim. Kendime geldiğimde Mürvet abla Muharrem İnce'nin oyları böleceğinden korktuğunu anlatıyordu. Bilmiyorum Mürvet abla, bilmediğim için de sana bilincimin yüzeye en yakın noktasında beyin sıvısı içinde ölü balık gibi yüzen cevabı yakalayıp vereceğim: Ülkeyi mahvettiler.

Aslında iki yıl önce bu eve taşındığımızda ikameti buraya aldırmam gerekiyordu. Bebeğim böyle şeylere benden daha meraklı olduğu için muhtarı ziyaret etmiş ve bizden önce bu evde oturanların hala bu evde oturuyor gözüktüklerini, ancak öldüklerini, bu yüzden kayıtlarının silinmediğini, bu yüzden bizim ikametimizi alamayacağımızı, ölülerin hatıralarıyla yaşamaya alışmamız gerektiğini öğrenmişti. Bütün bunları bana karmakarışık bir şekilde anlatmayı bitirdiğinde içinde bulunduğumuz odanın oksijeni tükenmek üzereydi. ÖLMÜŞ MÜ? NEREDE ÖLMÜŞ? diyebildim. "Anne kız kalıyorlarmış, annesi ölmüş kızı da ruh ve sinir hastalıkları hastanesine kaldırmışlar sanırım" dedi. Delilik ve ölüm. Death metal albümü ismi gibi ancak aslında bizim bebeğimle nüfus müdürlüğüyle yaşadığımız sıkıntıları anlatıyor.

Nüfus dairesine doğru yürürken aklımda bu olayları mantıklı bir düzene koymaya çalışıyordum. Oradaki memur "iki senedir neden gelmediniz?" diye sorarsa evimizde ölüler yaşıyor dememek için. Altıncı His filmindeki çocuk gibi tedirgin edici olmamak için. Nüfus müdürlüğünde çalışan insanın maskeden dezenfektandan, maskeyi alnına takan vatandaştan, randevusuz gelenlerin çığlık ve ağıtlarından zaten sinirleri yıpranmıştır, sabrı erimiştir. Ben insanların gün içinde yaşadığı sıkıntı değil, günün sonunda eve gelip aldıkları sıcak duş, duştan sonra üstlerine giydikleri tanıdık ve temiz ev tişörtü olmak isterim. İnsanlar beni o duygularla hatırlasın isterim.

UYKUSUZ

Emine Erdoğan'ın aşure tarifi verirken paylaştığı fotoğraftaki musluk bataryasının fiyatı 9 bin 640 lira çıktı!

238 gündür Avukat Aytaç Ünsal ile birlikte adil yargılanma talebi için ölüm orucunda olan Avukat Ebru Timtik yaşamını yitirdi.

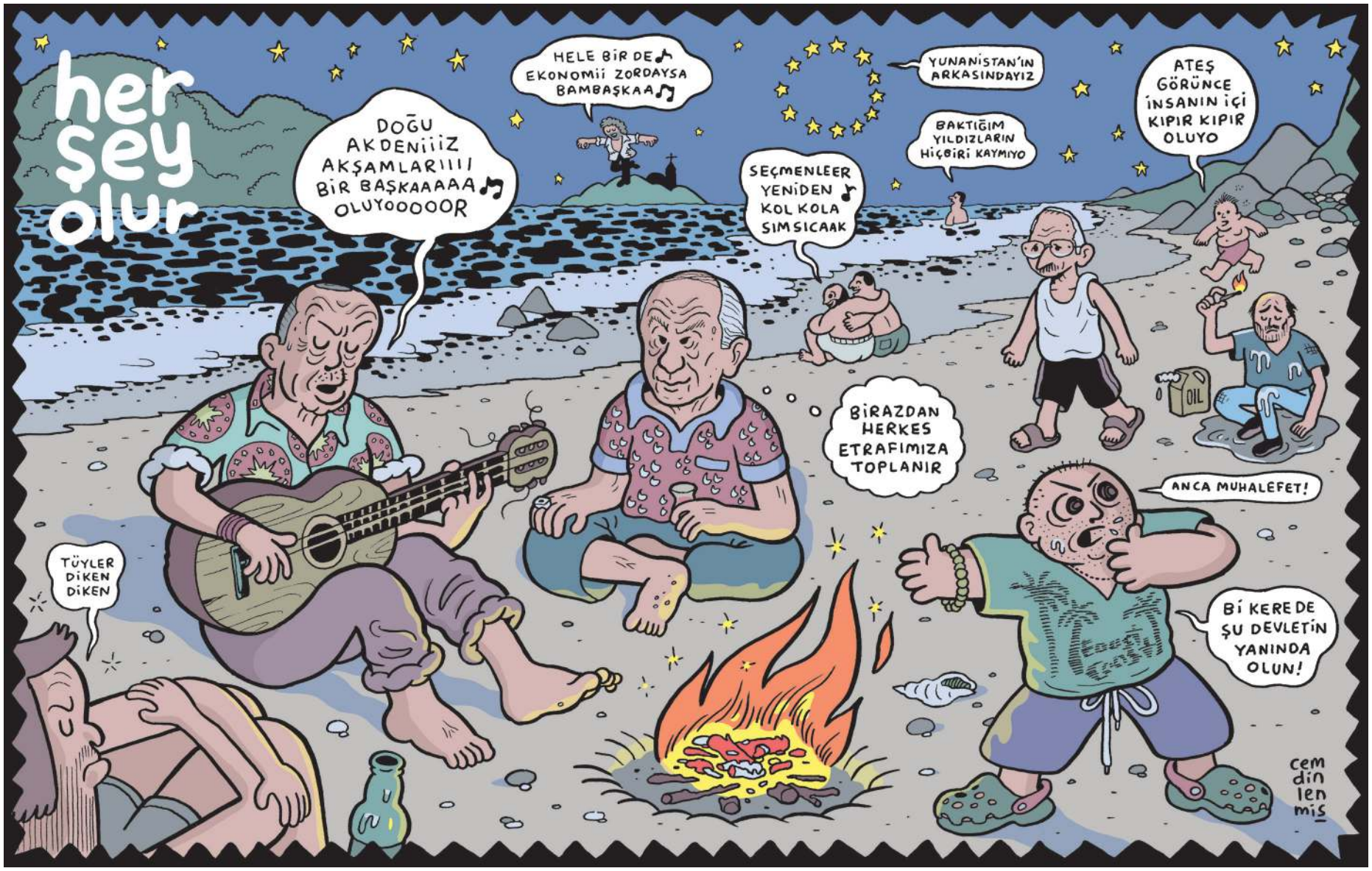

THY Yönetim Kurulu Üyeliği'ne atanmış 9 kişiden 6'sının havacılık tecrübesi bulunmuyor. İki kişinin de Bilal Erdoğan'ın mezunları arasında yer aldığı Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nden mezun olduğu öğrenildi.

Kızılay'ın yoksullara ücretsiz dağıtmak üzere hazırladığı konserve etler, AKP'li vekil ile Kızılay Şube Başkanı olan kardeşinin otelinden çıktı!

Dünya Savaşının Eşiğinde

Herhâlde en çok okuyucu bulan yazılar felaketlerden, kıyametlerden haber veren, kısa ya da orta vadede bir büyük yokoluş-altüstoluş uyarısında bulunan yazılar. Tabii bu işin de bir zagonu var, zamanında Serdar Turgut ve Engin Ardıç'ın yaptığı gibi "Hacı 2012'de dünyanın sonu gelecek" derseniz haklı çıkacak olsanız bile siz haklı çıkana kadar sizinle dalga geçerler, haksız çıktığınızda da bu dalgalar adam boyunu öyle bir katlar ki daha önce sizi adam zannedenlerin nezdinde bile hayatınızın geri kalanını mal değneği olarak geçirmeniz kaçınılmaz olur. Hele Engin Ardıç gibi on yıl "2012'de dünyanın sonu gelecek!" yazdıktan, bu manasız iddiayı ileri süren kitaplara önsöz yazdıktan sonra "Yahu biz eğleniyorduk, niye ciddiye aldınız ki?" demek falan hiç kurtarmaz, Hoca Nasreddin'in "düşmeseydim de inecektim," demesi daha inandırıcıdır.

Ama düşünürseniz, bu zaten en baştan problemli bir durum. Hadi yirmi yaşında reddit oğlanı olsalar anlarım, on yıl uzun gibi gelir ama eşek kadar adamların, on yıl sonra dünyanın sonunun geleceğini iddia etmesi gayet içli bir durumdur.

Bu arada Serdar Turgut'un niyeyse çalıştığı her gazetede yazdığı, yazmalara doyamadığı süper bir hikâyesi var. Bu fantastik hikâyeye göre Turgut Amerika'dayken (-Ben Amerika'dayken. -Neredeyken neredeyken? -Amerika'dayken) Pentagon koridorlarında dolaşıyor, o sırada artık nasıl bir izansızsa kapı falan çalmadan bir odaya giriyor, odada da iki istihbaratçı Türkiye topraklarını da içeren yepyeni bir harita üzerinde çalışıyor (Ya yazarken sinirlerim bozuldu bak). Serdar Turgut'un odaya girdiğini görünce apar topar haritayı kaldırıyorlar, gizlemeye çalışıyorlar falan. Hey yavrum hey. Tamam ben de Amerikan istihbaratının, "policy maker"larının, think tank hokkabazlarının falan hayli zekâsız olduğunu düşünüyorum ama bu ne arkadaş? Hadi bunu bir kere yazdın, yahu bir daha yazarken Pentagon koridorlarında çobansız davar gibi elini kolunu sallaya sallaya gezip adamların bürolarına destursuz giriyor olmanın garipliğini ya da müttefik ülkeler hakkında gizli planların, yeni haritaların öyle çat kapı girilebilen odalarda tartışılıyor olmasının acayipliğini falan hiç mi fark etmiyorsun? Hayır ben bunu hiç okumadıysam üç kere okudum, üçünde de ***"Oradan da çıktık beraber bir partiye gittik, şu Charlie'nin meleklerinde oynayan kız çok asıldı ama ben yüz vermedim,"*** yazmasını bekledim ama olmadı. Neyse.

Ne dedik? Felâket uyarısının bir zagonu var. Öyle "üç yıl sonra!" dersen doğal olarak üç yıl sonra rezil oluyorsun, o yüzden vadeyi uzun tutmak lâzım. E çok uzun da olmaz. Alın mesela, beş milyar yıl sonra güneş şişecek dünyayı yutacak. Güneşin olayı bu zaten ama zerre miskal ilgi çekmez bu. Yani kimse en azından çocuğunu torununu ilgilendirecek bir zaman diliminde değilse yazının gerisini okumaz bile. Ne bileyim, "3748 yılında Avustralya kıtası sular altında kalacak!" desen, en haso Avustralyalı bile "kalmazsa hatırım kalır," der geçer.

Ha ben bunları bilmeme rağmen niye dünya savaşının eşiğinde diye başlık atıyorum? E o da belki benim kerizliğim ama hepimiz Çin bedduasına uğramışçasına "ilginç zamanlar" yaşıyoruz. Üstad Hobsbawm da ilginç zamanlarda yaşadığını düşündüğünden otobiyografisine bu ismi vermişti ki zaten kendisini yakınlarda kaybettik.

Yaşadığımız da şu. Yine Hobsbawm, hayli ilginç bir "çağlar" teorisi geliştirmiş, örneğin on dokuzuncu yüzyıla "uzun on dokuzuncu yüz yıl" 1789'da başlatıp 1914'te bitirmişti. Ona göre geride bıraktığımız yirminci yüzyıl da 1999'da değil, 1991'de sona ermişti. Ama bana kalırsa 1991'de yirmi birinci yüzyıla giremedik. Tamam çok önemli gelişmeler oldu ama hâlâ 1991'de yıkılan düzenin yerine yeni bir düzen, yeni bir dünya oturmadı. Çalkalandıkça çalkalanıyor, 1991'den beri, yıkılan dünyanın yerine nasıl bir düzenin geleceğinin ipuçlarını göremiyoruz. Ama son on yıldır bu yeni yüzyılın ayak seslerini de çok kuvvetli bir şekilde duyuyoruz. Bunu da en çok dünyadaki tüm aklı başında insanların mevcut durumun aynen devamı için kıçlarından ter akıtarak uğraşmasından anlıyoruz.

Öncekiler gibi olur mu bilinmez ve inşallah da olmaz ama görünen o ki çok yakında ama bir dünya savaşıyla ama bir başka şekilde yeni bir çağa girecek, yeni bir çağı idrak edeceğiz. Bir zaman sonra biz nasıl bugün, eskiden "Alman'ın kralı gizli din taşıyormuş, savaşı kazanınca müslümanlığını ilan edecekmiş, hay maşâllah," diyenlerle dalga geçiyorsak elli yıl sonra da "Abi beyin dalgalarımızı kontrol etmek istiyorlar, çip takacaklar, dünyayı reptiller yönetiyor, reis başta çok demokrattı süperdi sonra bozdu," diyenlerle de dalga geçecekler.

Ha ne zaman olacak bunlar? Valla ben Engin Ardıç ve Serdar Turgut gibi keriz olmadığım için "2024'te savaş çıkacak, 15 yıl sürecek!" falan yerine üç vakte kadar çarşı karışacak demeyi tercih ediyorum. Zaten yüzyılların kadim bilgeliği göstermiştir ki "üç vakte kadar" olana kadar ya da siz unutana kadar demektir.

MEZUN

Eğitimini tamamladın Khan! Yolun açık olsun!

DİPLOMA
7482 Nolu öğrenci Khan Bilaloğlu, Dalai Lama MYO'deki eğitimini başarıyla tamamlamıştır.
Dekan
Genel Sekreter

Rahip kardeşime bi oralet! Portakallı.

Kanka şunu bi okuyup üfle de çarpılsın pezevenk.

Khan kardeşim bana kıymaz.

WC

Akşam.

Yapar yapar Khan akıllı çocuk.

Bakalım amcası, sınavlara hazırlanıyor. Kamuda rahip alımlarını bekliyor işte... Bir de mırıldanıyor.

Son 5 dakika arkadaşlar... Toparlayın!

SINAVDAN SONRA.

DALAI LAMA MYO KADRO ALIM BAŞVURULARI

Miray Lama	Başarılı
Tuna Lama	Başarılı
Khan Bilaloğlu	Başarısız
Juday Lama	Başarılı
Rumeysa Lama	Başarılı
Emre Lama	Başarılı

Üzülme yavrucum, Ramon abinin şifa merkezinde başlarsın yavaş yavaş yükselirsin.

Ben kredi çekip kendi mekanımı açıcam.

Yavrum bizim etimiz ne budumuz ne, nasıl geri ödeyeceksin.

Karışmayın bana, çok biliyosanız siz mezun olsaydınız

Ömür boyu vadeli ihtiyaç kredisi başvurunuz işleme alınmıştır, onaylıyor musunuz?

ONAYLIYORUM.

Tam olarak neye tapacaksınız.

Genel doğa.

Doğa da hangi doğa kardeşim? Maymun mu inek mi, fil mi? Hepsinin ruhsat bedeli ayrı!..

En uygunu hangisi?

UHSATI

Ooo Khan kardeşim, hayırlı olsun.

Buyur abi sıfttah olsun iki tapınalım.

Sağ olasın sabah tapındım. Başka zaman uğrarım.

FARELİ TAPINAK

Ne ayaksın lan sen?

....Ne anlamda?

Burası tanrı Prişna'nın bölgesi ulan, burada kaplandan başka şeye taptırmayız.

Size ne kardeşim ruhsatım var...

Kaldır şu çer çöpünü, naş!

Kaldırmazsam?

TUP!

TUP!

AAAĞH!.. AĞZINIZA SÇİİM!..

YOOO!..

EKMEĞİM ULAAN

HARR!..

Belki stajları iyi bi yerde yapsaydım...

Cihan Kılıç

SON

Duvarlar

Tiz bir çığlık sesine uyandım. Odadaki eşyaları tanımaya çalıştım, tanıyamadım. Bilmediğim bir yerdeyim. Sesin geldiği tarafa yöneldim. Bana yan yan bakan Yaşar Kemal ile göz göze geldik. Posterin iki köşesi duvardan kopmuş. Ses posterin düşüşünden çıktı demek ki. Kalkıp saygıyla tekrar yapıştırdım köşeleri. Karşılığında bir hamle yapamayacağını bilmenin rahatlığıyla "İnce Memed 1-2 iyiydi de sonra bozdu," dercesine baktım Yaşar Kemal'e. Odanın duvarları edebiyat ve sanat camiasından tanıdık simalarla doluydu. Sonunda dün gece Gökberk'in evinde kaldığımı hatırlattı hafızam. Zahmet oldu gerçekten. Gökberk'le liseden beri görüşmüyoruz. Lisedeki sohbetlerimizde hararetli bir şekilde tartıştığımız üç soru vardı: Tanrı var mı yok mu, sosyalizm mi kapitalizm mi ve Melih Gökçek iyi bir belediye başkanı mıdır? İlk ikisinin cevabı henüz belli olmadı ama üçüncüsünde hezimet yaşadı. Aradan geçen yıllarda neler yaşadığını evinin duvarları bana anlatıyor. Yazarlar, film afişleri, gezegen sistemi, beynin kıvrımları, benim gibi anlamayan birinin mandala deyip geçeceği spiritüel şemalar… Gece koridorda yürümek çok zor. O kadar korkutucular ki misafir gelince Ayasofya'daki freskler gibi üstünü perdeyle örtmek lazım.

Böyle dolu dolu duvarlar görünce evi işlevsiz kullandığımı düşünüyorum. Bizim evdeki duvarlarda sivrisinek leşlerinden kalan lekeler dışında bir şey yok. Odamda bir etkinlik afişi var sadece, Korhan Futacı ile adım aynı listede geçiyor diye asmıştım. İsmim diğer insanların yanında çok sakil duruyor, sanki ünlüler topluca fotoğraf çektirirken ben arkadan kafamı sokmuşum gibi. Halbuki eskiden bu duvarlarda her alandan önemli isimlerin yüzleri bulunurdu. İlhan Mansız, Eminem ve Fidel Castro'nun aynı duvarı paylaştığı bir dünya. Küçük Deniz'in dünyası.

9 yaşındayken Beşiktaş forması aldırmak için her gün ağlıyordum. Sonra annem bir gün elinde Beşiktaş formasıyla geldi. Ama formanın arkasında yazan ismi bilmiyordum. Muhtemelen Tümer Metin dışında kimseyi bilmiyordum. Mahalledeki çocuklardan da kimse bilmiyordu bu ismi. 26 numara, İlhan. Tekrar ağlama krizlerine girdim, annemi kazıkladıklarını düşünüyordum. Şımarıklık sınırlarımı zorlayana kadar ağladım ama yeni forma alınmadı. O yaz Dünya Kupası'nda Senegal - Türkiye maçını izlerken spiker "İlhan Mansız kenarda ısınıyor," dedi. Annem "Hadi İlhan," dedi ve İlhan Mansız oyuna girip uzatmalarda altın golü atarak Türkiye'yi tarihinde ilk kez yarı finale taşıdı. Formamın değeri bir gecede katlandı. Artık herkes İlhan Mansız'ı biliyordu. Annem sıfır futbol bilgisiyle yıllar boyu anlatabileceği bir ayar vermiş oldu.

10 yaşındayken de Eminem kaseti aldırmak için her gün ağlıyordum, batı cephesinde değişen bir şey yok. Annem Antalya'daki bütün pasajları gezip bir tane kaset getirdi. Evimizdeki basit İngilizce sözlükte bulunmayan kelimelerle dolu, daha önce hiç duymadığım tarzda öfkeli şarkılardan oluşan bir albümdü. İlk kez günlük hayatta görüşsek sevmeyeceğime emin olduğum biriyle bağ kurmuştum. İlhan'la futbolcu, Eminem'le rapçi olmaya karar verdim. Hatta sonraki yıllarda trafik kazaları konusunda farkındalık yaratmak için düzenlenen TrafiRap yarışması için "Trafik bir kördüğüm, gördüğüm, en az günde bir ölüm," dizeleriyle başlayan bir şarkı yazmıştım. Yarışmaya katılabilmek için onayı gereken müzik hocamız beni tahtaya kaldırıp orgunun "hip-hop" tuşuna basınca çalan müziğin üzerine şarkımı söylememi istemişti. Ama orgun ürettiği otomatik ritmin hızı şarkıyla uyumsuz olduğu için söyleyememiştim. Sessizce ağlayarak yerime oturduktan sonra hocanın bestelediği okul marşımızı hep bir ağızdan okumuştuk: "Tevfik İleriliyiz biz, Tevfik İleriliyiz." Kusura bakma Eminem, ben isyan yerine aidiyet hissini ve hece ölçüsünü seçtim.

Che ve Deniz Gezmiş ortaklık kuramayacağım kadar fit ve yakışıklı olduğu için olsa gerek rol model olarak Fidel'i seçmiştim. Böyle küçük stratejilerim vardır. Ama onla da bir türlü dikiş tutturamadık. Küba ile Türkiye koşullarının farklı oluşu, benim iyice içe kapandığım dönemlerde Fidel'in 1 gün boyunca aralıksız konuşabilen bir hatip olduğunu öğrenmem ve astımdan dolayı biber gazına dayanamamam gibi yetersizliğimi yüzüme vuran olaylar sebebiyle Fidel defterini de kapamış oldum.

Yaş arttıkça posterlerle araya mesafe koyuluyor. İnsanlar içinde ünlü insan sureti yerine ünsüz manzara resmi bulunan çerçevelere yöneliyor. Bunun sebebi muhtemelen yıllar geçtikçe gözümüzün dağınıklık yerine sadelik ve uyumu tercih etmesidir. Bunun dışında çocukken odaya gururla asılan bazı rol modellerin etkisinin azalması da posterciliğe darbe vuruyor. Mesela Grup Hepsi dağılıyor, Duman evleniyor, İlhan Mansız Survivor'a katılıyor. Öte yandan zevkler değişiyor Cüneyt Arkın posterinden Pulp Fiction'a geçiş yapılıyor. Pulp Fiction'dan sonra geçiş yapılacak sinema filminin posteri bulunmuyor. Duvar boş kalıyor. Ama en önemlisi bir yerden sonra başkasına öykünebileceğin bir ihtimal kalmıyor. Çocukken aynı anda ülkeyi fakirlikten kurtaracak devrimci lider, her konuda dümdüz sallayabilecek isyankar bir rapçi ve genç kızların sevgilisi bir golcü olabileceğinize inanıyorsunuz. Yıllar geçtikçe, o posterler eziyete dönüyor. 15 yaşındayken müzisyen olmak isteyen adam, 30 yaşında bir mühendis olarak yoğun mesai çıkışı eve girdiğinde çocukluk idolü Bob Dylan'ın küçümseyici bakışlarıyla karşılaşmak istemez. Eğer Bob Dylan'ın "Herkes sanatçı olacak diye bir şey yok önemli olan topluma hizmet etmektir," dercesine baktığı bir posteri yoksa.

nisan hakan

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

* Mürekkep yalayanların hapishaneye, kıç yalayanların ise makam koltuklarına yakın oldukları tuhaf mı tuhaf ülkem...

*** Emperyalizme gıcığım, emperyalist ülkelere gıcığım, en çok da Fransa'ya gıcığım! Bir ülke emperyalizmde bile yancı olur mu, oluyor işte. Kedigil kovalayan çakal gibi, tarih boyu İngiltere'nin peşine takılmış, onlar nereye, hop bunlar da oraya, akabinde mümkünse işgalden pay! Kopuğun önde gidenine ayrıcalık sağladın Kanuni Sultan, ruhun şad olsun.!Afrika'da en çok konuşulan dil, bu serseri sömürgecilere ait. Kara Afrika, günü gelince tazminatını alsın bu it devletten, tanık olmak isterim elbette ama olamasam da alsın, niyazım budur!**

* "Aidat" nedir yahu, senin apartmanınla paralel mi varoldum ben? Binada oturuyorum diye sana mı aitim? Tuğla mıyım demir miyim, tam ne istiyosun benden?

*** "Dilsiz Uşak" diyorlar çok sayıda kostümün asıldığı kafasız, metal askıya. İlk duyduğumda aklım çıktıydı...**

Zihni Derin

* Niye evlilik, bekarlık durumları "medeni hal" kapsamında değerlendirilir? Medeniyetten çok önce başlamış değil mi evlilik? Hele bekarlık, hele hele bekarlık, medeniyetten de önce!

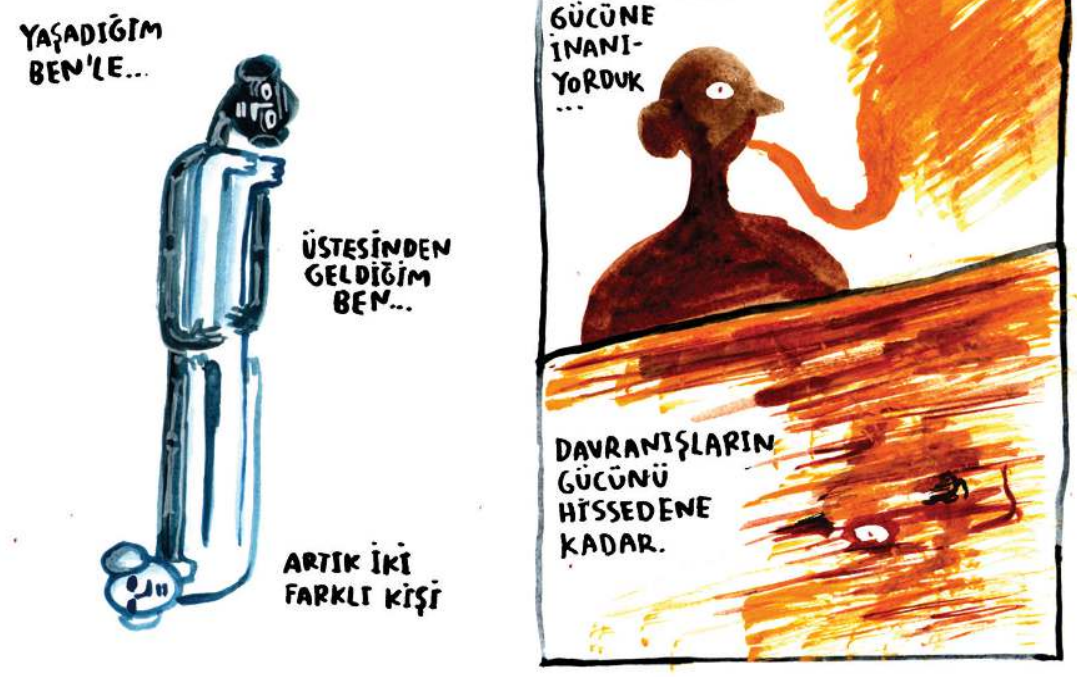
*** Türkiye'ye çayı getiren tarım dahisi Zihni Derin, nur içinde yatsın. Uzun uğraşlardan sonra, Rize'de çay yetiştirmeyi başarır. Çay fidanlığı kurulurken işçilerle beraber çalışır. Fidanlıkta bulunan iki ahşap evden birinin üst katındaki bir odaya yerleşir, alt katı da laboratuar yapar. Fakat kaçak çay lobisinin bin türlü engellemesine maruz kalır. Halkı çay dikmekten caydırmağa uğraşırlar, kara söylentiler çıkarırlar. Nihayet dönemin Gümrük ve Tekel Bakanı Suat Hayri Ürgüplü, Rize'yi ziyareti sırasında Zihni Derin'e uğrar, çay üzerine konuşurlar. Ürgüplü "Çay fiyatının pahalı olduğu memlekette yayılmış, ne dersiniz" diye sorar. Derin'in cevabı "Siz tütünden yüzde yirmi kar ediyorsunuz, çaydan ise yüzde on iki" olur. "Vay, bana bunu kimse söylemedi, kabul ettim" der Ürgüplü ve yeniden sorar: "Rize çaylarının kalitesi düşükmüş, otmuş diyorlar, buna ne dersiniz?" Zihni Derin kendinden emindir: "Rahmetli pederinizi tanırım, çay meraklısı idi, siz ailece çaya meraklısınız, doğru mudur?" Bakan Ürgüplü onaylar. Derin devam eder: "Öyleyse basit usullerle ambalajlayıp sandıkladığımız ve genel müdürlüğe gönderilecek olan otuz sandık çay mevcut, müsaade edin, depoya gidelim, depoda arzuladığınız sandıktan bir paket çay alın ve fidanlığa giderek benim semaverimde demleyip içelim!" Bakan, bu öneriyi kabul eder, Zihni Derin'in demlediği çayı içer ve şöyle der: "Bu çay, Seylan çayına muadildir! Peki bu asılsız söylentiler nereden geliyor?" Zihni Derin yanıtlar: "İstanbul'da üç-beş çay tüccarı var, bunlar zaman zaman 'Yerli çay ziraatı gelişemez, çay ithalatını serbest bırakın, halka ucuz ve mis gibi çay içirelim' gibi sözlerle ve gazetelere yazdırdıkları makalelerle ortalığı bulandırıyorlar. Çay üreticilerinin huzur ve rahatını kaçırıyorlar. Çaycılığımızı resmen baltalıyorlar. Bütün bunların yanında, bir de bakanlığınızın umum müdürlüğünde nereden geldiği bilinmeyen, ömründe çay yetiştirmemiş İranlı bir kimse 'çay uzmanı' olarak istihdam edilmektedir! Bu ehliyetsiz adam, zaman zaman Tekel Genel Müdürlüğü'ne ve diğer alakalılara verdiği mesnetsiz, keyfi, düpedüz yalan raporlarla Rize Çayı'nın aleyhinde bulunmaktadır!" Hayri Suat Ürgüplü, bu söylemden etkilenir, özel kalem müdürüne talimat vererk bu "kolpa uzmanın" işine son verdirir. Derin ve çay üreticileri, bu karardan çok memnun olurlar. Meftunu olduğumuz, hayatımızda müstesna bir yere sahip bulunan Rize Çayı'nın demini aldığı gün, işte o gündür. Derin zihinli Zihni Derin, öz toprağına inanmış bir adamdı, inanmış adam da çoğunluk demekti...**

* Kalan seksen ilden en çok göç alan İstanbul olduğu gibi, göç etmeyenlerden en çok küfür yiyen il de gene İstanbul...

*** Sarhoş kafaya duvara asılı beyaz gömleği hortlak zanneden mezarlık bekçisi, farelerin teşrinhanede ölü kemirme mücadelesini izleyip kaleme almak üzere morga saklanan yazar, kurulu düzenden intikam alan orospular, alkolden hayvanlaşmış müşteriler ve nice karanlık taraf sureti... Hepsi, Salahaddin Enis'in "Bataklık Çiçeği" kitabında... Meraklısına şiddetle tavsiye ederim, bu kitap şiddetsiz tavsiye edilemez çünkü!**

CEM GÜVENTÜRK

AŞK HASTALIĞI

Yusuf'un düzenli hayatı, 28 yaşında, beklenmedik biçimde rayından çıktı ve *sevda* adlı şehrin bilinmez bir istasyonuna doğru hızla yol alıyor. Yusuf maalesef, *aşk hastalığı*na yakalandı. Yüzü solgun, iştahı kesik, neşesi kaçık, aklında sadece *o* var; evinde, iş yerinde, spor salonunda, cep telefonu ekranında, nereye baksa *o*nun gözlerini görüyor; usul gecede esen rüzgar Yusuf'un kulağına *o*nun ismini fısıldıyor: "Gülşen" diyor. Ya da "Gülden" diyor, emin değilim.

Şimdi Yusuf'un evinde, açıp yatak haline getirmeye üşendiğim nubuk kumaşlı bir kanepenin üzerinde -yığıldığım pozisyonda- terler içinde yatıyorum; ağzım kuru, başımda inceden bir ağrı, uykuyla uyanıklık arasında önceki gecenin bedelini ödeyerek sabahı ediyorum. Biraz esinti yaratıp kavurucu sıcağa derman olması için ardına kadar açtığım camdan içeri giren tek şey kuş sesleri. Fransız çağdaş besteci ve ornitolog Olivier Messiaen kuş seslerinden esinlenerek garip ve etkileyici eserler besteleyebilmişti; demek ki kuşlar, dinlemeyi bilenlere bir şeyler anlatıyorlar. Belli ki ben bu şanslı azınlığa dahil değilim; kuş sesleri bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıkıyor. Belki aynı sesler, içeride klimalı odasında mışıl mışıl uyuyan can dostum Yusuf'a ulaşıyordur ve o da Mösyö Olivier gibi hayatın anlamını kuş cıvıltılarında bulabiliyordur. Olur mu dersiniz? Hiç sanmam. Çünkü Yusuf iyi değil, *a*şk hastalığına yakalandı ve sorularına cevap bulmak için kuşlara değil, yakın dostu olan bana kulak vermeyi tercih etti, sonuç: Mide bulantısı, baş ağrısı ve daha fazla soru işareti. Ohh... İki saniyeliğine çok tatlı esti, gözlerim kapanır gibi oluyor. Gözle görülemeyen hava molekülleri yer değiştirdi ve beni birazcık olsun rahatlattı. Hemen ardından tatsız bir koku duyuyorum, dışarıdan da gelmiş olabilir, benden de. Şimdi Yusuf'un beyaz yaka esintili salonunda istenmeyen başka gaz molekülleri uçuşuyor ve belki de salonun ücra bir köşesinde tüm bu hareketlenmeden etkilenmeyip olan biteni bulundukları yerden izleyen ev sahibi hava molekülleri, yeni gelen pis türdeşlerine kötü gözlerle bakıyorlar, aynı Kartal-Kadıköy metrosunun açılmasıyla birlikte mahallelerine daha sık gelmeye başlayan avam tayfaya yan gözle bakan Modalı yaşlı mahalle sakinleri gibi: "Gelip tüm tadımızı kaçırdılar" diyorlar, "yazık..."

***

Yavaştan gün ağarıyor. Yusuf iki saat sonra uyanıp işe gidecek ve henüz başlamamış bir ilişkide mağduru oynayan iletişime kapalı arabesk aşık personasını mesai bitimine kadar sahte gülüşünün arkasına saklayıp hayatına devam edecek. Ben de bir iki saat uyuyabilseydim fena olmazdı. Ohh... Yine esiyor fakat bu defa biraz daha uzun sürdü. Rüzgar şiddetini giderek arttırınca ürperip yattığım yerde doğruluyorum. Bu açıkça bir öncekinden farklı bir esinti, yağmur habercisi bir rüzgar için bile fazla şiddetli, şimdi perdeler uçuşmaya, kapılar çarpmaya başladı, yeni aldığım kulaklığımı sarsılan masadan yere düşerken yakalıyorum, avize sallanıyor, salonun ortasında bir takım kağıtlar ve küllükten uçuşan sigara izmaritleri minik bir hortum oluşturdu, derinden gelen bir uğultuyla birlikte kapının oradan Yusuf'un sesini duyuyorum: "Lan n'oluyor bu ne? Sıkı tutun, kanepeyi tut! Allah!" Az sonra zorlukla da olsa yanıma gelmeyi başarıyor, şimdi birbirimize sarıldık ve salonun ortasında kopan *paranormal* fırtınanın dinmesini bekliyoruz, Yusuf'un suratındaki yersiz ve gereksiz bir "benim kaybedecek bir şeyim yok" umursamazlığı sinirimi bozuyor, birkaç doğal afetin aynı anda meydana geldiği bir kıyamet senaryosuyla her şeyin sonuna geldiğimize inandığım ve son kez Yusuf'un gebeş yüzüne baktığım anda fırtına yavaşlayıp diniyor. Kafamızı kaldırıp olayın nedenini anlamak için pencereye doğru baktığımızda bir kez daha irkilip kendimizi geriye doğru atıyoruz: Salonun ortasında iki-üç insan boyunda bir karga, gagasındaki Sözcü gazetesini masaya bırakıp yankılı ve tok sesiyle soruyor:

"GENÇLER... NASILSINIZ BAKALIM LIM LIM?"
"Sen de kimsin?" diyerek soruya soruyla cevap veriyoruz.
"BEN ULUSALCI KARGA ADAM DAM DAM! YARI İNSAN YARI KARGAYIM YIM!"
"Neden buradasın, bizden ne istersin?"
"BEN HER ŞEYİ BİLİRİM RİM RİM"
"Nasıl yani, her şeyi mi?"
"HER ŞEYİ DEDİM YA YA! TÜM EVREN VE KAİNATIN BİLGİSİNE SAHİBİM BİM. YUSUF'UN YARDIMA İHTİYACI OLDUĞU BİLGİSİNE DE DE"
Yusuf durumu anlayıp yalvarır gözlerle karga adama soruyor: "Ne yapacağım abi ben, sence mesaj atmalı mıyım?"
"ATMALISIN SIN, ŞİMDİ GİTMEM GEREK REK"

Ulusalcı Karga Adam tek kelimelik cevabının ardından masaya bıraktığı gazetesini gagasına sıkıştırıp tekrar uçuşa geçti: "HAYDİ EYVALLAH LAH"
"Bu kadar mı gerçekten? Abi çok teşekkürler ya, çok sağ ol, gerçekten!" Salon karganın dev kanatlarını çırpmasıyla tekrar havalanıp toz duman olurken Yusuf tutunduğu yerden bu defa gülen gözlerle bana bakıp "Oldu bu iş, oldu!" diyordu. Salonda esen rüzgar şiddetini arttırdı, Yusuf'un sesi giderek bulanıklaştı ve ben kanepeden aşağı sarkan kafamı kaldırıp derin bir nefesle gözlerimi açtım. Yusuf iş kıyafetleri içinde kanepeye eğilmiş; bir yandan uyanmam için beni dürtüyor, bir yandan telefonuna gelen sevindirici mesajı göstererek sırıtıyordu: "Oldu bu iş abi, Gülben mesaj atmış! Oldu bu iş!"

"kendimi durdurucak değilim"

Fırat Budacı

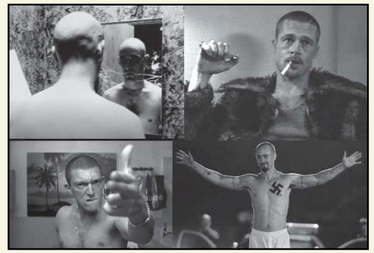
ÜÇ KUŞAK: KAŞ, BIYIK VE SAÇ

Dedeler (Prensipler Zamanı)

Dedemin bir aile fotoğrafını duvarların tavanla birleştiği sağdaki köşeye asması biraz garipti. Duvarın en köşesindeki bu fotoğraf hariç başka bir çerçeve yoktu odada. Galiba, fotoğraflar çoğaldıkça çerçeveler arasında hiç boşluk bırakmadan bitişik nizam devam etmeyi düşünüyordu. Dedeme bu dizaynın saçma olduğunu anlatmak mümkün değildi. Takıntılarını prensip olarak algılayan insanlarla başa çıkmak zordur. Karşı çıkıldığı anda, insanı, "dağınık", "gevşek", "adam olmaz" bir hayatla suçlayıp yine kendi bildikleri hayata hem de biraz daha güçlenmiş olarak geri dönerler. Dedemi, onlarda kaldığım gecelerde bile kravatsız görmedim. Altında ütülü pijama ve üzerinde gömlek-kravat ikilisiyle dolaşırdı evin içinde. Dedelerin ailenin en güçlü bireyi olduğu yıllar, şimdi bizlere komik gelen takıntılarla dolu prensipler dönemiydi. Çevrede bilinen bir adam olmanın yolu, "Ahmet Bey'i ömrü hayatımda kravatsız görmedim" ,"Ahmet Bey çorabından kemerine bir örnek giyinir" gibi kökleri Atatürk'e kadar uzanan kendine has özellikleri etrafa kanıksatmaktan geçiyordu sanırım. Dedem bütün bu kendine has özelliklerine sonradan kaşlarını da ekledi. Kaşlarının yıllar içinde gittikçe gürleşmesine ve gözlerin üzerinde çıkan yeni bir organ gibi dışa doğru büyümesine izin verdi. Gür ve bağımsız kaşlar, cumhuriyetin yukarı doğru taranması gereken kazanımlarından biri gibiydi. Dedemi, kaşlarını yukarı ve dışa doğru tararken defalarca görmüştüm. Bıyığını aşağı doğru tarayarak kendine sonuçları şüpheli bir çekicilik katmaya çalışan dayımın aksine, kaşlarını yukarı doğru tarayarak cumhuriyet tarihine katkıda bulunuyordu. Modern Türkiye'nin daima ileriye bakan, eğilmez, bükülmez kaşlarıydı bunlar.

Babalar (Otoritenin Çöküşü)

Yıllar sonra, yine modern Türkiye'nin istikbali için, kız evlatların baskısıyla bazı babaların bıyıklarını kestiğine şahit olacaktık. Çok sayıda baba bir sabah bıyıklarını kesip utanç içinde sokağa çıktı. Bıyıklarını kesince, eve ekmek getiren adamdan, eline Vileda tutuşturulan adama düşen bu babaların acı tarihiyle yüzleştik. Feodal yapıları esnedikçe, sözleri dinlenirmiş gibi yapılan, ev ahalisince idare edilen, evde dönen bazı olaylardan haberdar edilmeyen birer figüre dönüştüler. Babam da bir ara bıyıklarını kesmişti. Kötü günlerdi. Burnunun altındaki bölgede, tüysüz yeni bir organ çıkmış gibi ortalıkta dolanması canımı sıkmıştı. Beni sık sık kendisine bakarken yakalamaya başlamıştı. Bakışlarımı yakaladığında, röntgenciliğinden salise farkıyla kurtulmaya çalışan insanlar gibi hızla kafamı çeviriyordum. Kimi babalar bu yeni hallerinde ısrar edip toplum içinde kabul görürken, babam gibiler bir ayıbı örtercesine hızla bıyığa geri döndüler. İyi de oldu. Bana kalırsa, baba bıyıklarının çağdaş görüntü adına yok edilmek istenmesi tamamıyla vicdansızlıktı.

Ve Oğullar (Kimsin Sen?)

Makine alınımın tam ortasından başlayarak enseme uzanan bir yol açarken verdiğim karardan biraz pişmanlık duydum. O yıllarda berberler, koltuğa oturmadan önce hayali kurulan saç stilinin çok uzağında bir kafa yaratmak konusunda acımasız adamlardı. Filmlerden bildiğim kadarıyla, saç tıraşıyla ilgili en güzel görüntü, üstü çıplak ve dövmeli bir adamın kendi banyosunda iki dakikada ortaya çıkardığı nefis bir kafa görüntüsüdür. Bu tür bir sinematografi için, işletmeleri bizzat anneler tarafından yapılan ülkemiz banyolarında kafa kazıma izni almak mümkün olmadığından, işimiz halden anlamaz berberlere kalmıştı. Makine sustuğunda aynada kendime baktım. Sonuç istediğim gibi değildi. Ben, arkası şekilli bir kafa hayal ederken, ortaya fotoğraf avcılarının varoşlarda kıstırmaya çalıştığı arkası düz, sümüklü bir çocuk kafası çıkmıştı. Aynı zamanda dedemin de berberi olan gençlik düşmanı Himmet, "Tertemiz oldun, hadi bakalım," diyerek arkadaşımı koltuğa davet etti. Arkadaşım, "Aynısından" diyerek koltuğa oturdu. Gençlik Düşmanı, 5 dakika içinde bir sümüklü çocuk kafası daha üreterek aynı kelimeleri tekrar etti: "Tertemiz oldun, hadi bakalım."

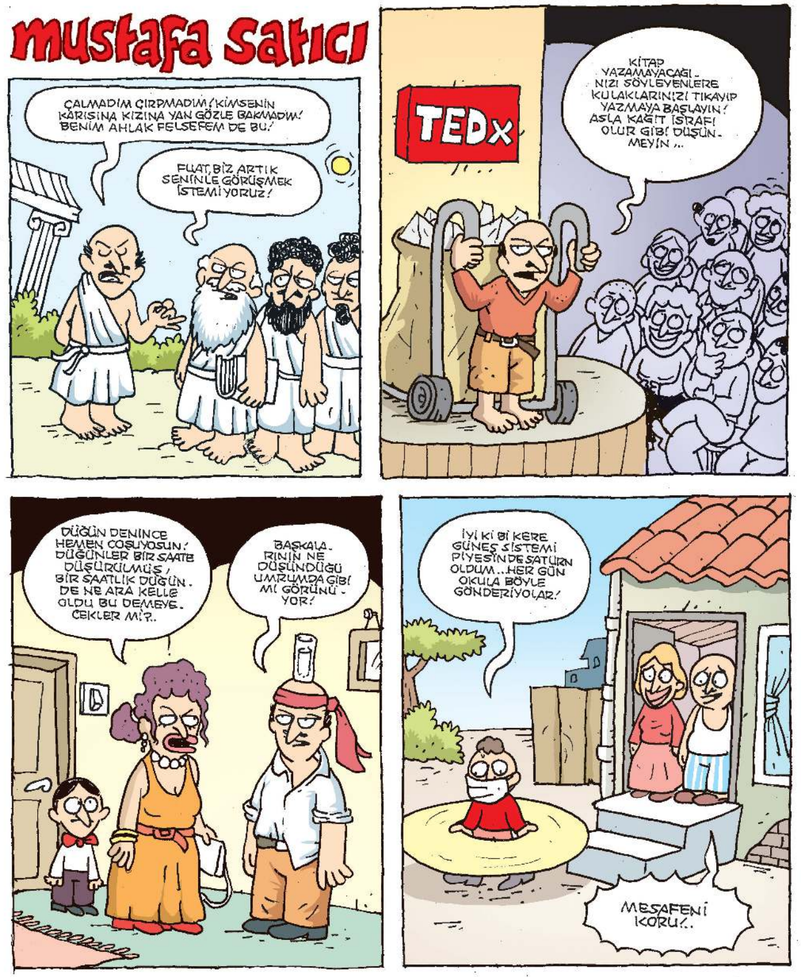
Sınıfta hafif aykırı hareketlerimle yürüyen şanımı, MEB'in algılayamayacağı minimallikte yepyeni bir aykırılıkla (uzatamıyorsan kısalt) taçlandırmak istiyordum. Bu asi hareket için en yakın arkadaşımı da ikna etmiştim. Şeklen olmasa da özde protest planımın, Himmet isimli bir gençlik düşmanın elinde şekilleneceğini ve kafamın arkasının dümdüz olduğunu hesaba katmamıştım. Benim için bir tür aykırılık olan tıraşım, ev halkı tarafından "tertemiz" olarak damgalandığı için ebeveyn şiddetine de maruz kalmadım. Artık kazınmış kafamla lise koridorlarında bir güneş gibi doğabilirdim.

Olmadı. Ergen erkeklerin insancıl olanları ellemek arzusuyla yanımıza gelirken, şiddet yanlıları "naber lan kel" tipi cümlelerle kafamıza vurmak istediler. Asıl hedef kitlesi olan kızlarsa sadece gülüyorlardı. Belki de bu planda yalnız olmam ya da en azından arkadaşımla beraber dolaşmamam gerekiyordu. Birbirinin aynısı iki aykırılığın yan yana geldiğinde komedi unsuruna dönüşeceğini sezememiştim. Sonuçta, kafalarımız "asilik" değil "kellik" olarak algılandı. Okul yönetiminin algısının kafalarımız için yepyeni kelimeler üretmesineyse daha dört ders vardı.

Son teneffüste aynı kafaya sahip arkadaşımla koridorda yürürken tanıdık bir ses tarafından çağrıldık. Müdür yardımcısının arkasından odasına doğru ilerlerken bu çağrının kafa yapımızla ilgili olduğunu sezebiliyordum. Uzun uzun kafalarımızı süzdükten sonra, "Evet, anlatın bakalım" dedi. Kaşları tıpkı dedeminkilere benziyordu. "Neyi anlatalım hocam?" diye cevap verdi arkadaşım. "Siz bir şeyi mi protesto ediyorsunuz?" diye sordu Kaşlar. Ben, o an kafalarımızdan illegal bir koku yayıldığını hissettim. Tek kişi kazıttığında alınacak "tertemiz" damgası, iki kişinin aynı anda kazıtmasıyla bir tür "eylem" havasına dönüşmüş olmalıydı. Birbirinin aynısı iki aykırılığın yan yana geldiğinde "örgütlülük" hissi vereceğini düşünememiştim. "Yok hocam" dedim, "ne protestosu?" Kaşları iyice havaya kalktı, "İkiniz aynı anda kazıtmalar falan… Var bir şey vaar" diyerek kafasını salladı. Saçlarımızı tavuk götü falan kestirsek sıradan bir uyarı alacaktık, ama şimdi kazıtarak (hem de iki kişi) ülkemizin istikbaline doğru durmaksızın büyüyen bu kaşları tedirgin ediyorduk. Arkadaşım, "Yok hocam, ne protestosu?" diyerek biraz önceki savunmamın aynısını tekrar etti. Saç kesiminden kullandığı kelimelere kadar birbirinin aynısı iki yoldaş gibiydik. Bana dönerek, "Senin zaten zaman zaman böyle aykırı hareketlerin var" diyerek yine kafasını salladı. Kaşları gittikçe uzuyor gibiydi. Soğuk soğuk terlemeye başladım. Kaşlar'ın, iki kel üyeden oluşan bu örgütü ailelerimize ihbar etme ihtimali can sıkıcıydı. Belki de ona, dedemin kaşlarının da tıpkı onunkiler gibi cumhuriyetin kazanımları olduğunu, saçlarımızı sinematografik bir banyoda kendi makinemizle değil, Himmet isimli dünyanın en apolitik berberinde kestirdiğimizi, babamın ara sıra Vileda yaptığını falan anlatıp sıradan bir Türk ailesinin sıradan bir çocuğu olduğumu ispatlamam gerekiyordu. "Hocam gerçekten bizim böyle şeylerle hiç alakamız yok" dedim. Parmaklarıyla kaşlarını yukarı doğru taradı. Hiçbir şey söylemeden bir süre daha bizi izledikten sonra, hoşgörü ve tehdidi bir arada kullanmayı başardığı final cümlesini kurdu, "Hadi şimdilik gidin bakalım, ama gözüm üstünüzde…"

Arkadaşım, Berber Himmet'in dükkânında başlayıp arkadaşlar arasında hiçbir etki yaratmadan, Kaşlar'ın odasında sonlanan saç maceramız yüzünden beni suçladı. Fazla göze batmadan (ve yan yana dolaşmadan) saçımızın uzamasını bekledik. Müdür yardımcısı, yaklaşık bir ay sonra, koridorda beni görünce yanına çağırdı. Aşağı yukarı iki santime kadar uzayan saçlarıma bakarak, "Aferin bak iyi olmuş" dedi. "Sağolun hocam" dedim. Dedemin kaşlarında alevlenen ülke sevgisi, artık yeni yeni filizlenen saçlarımda yaşıyordu.

mustafa satıcı

FURKANÖZÇOBAN

İLKER ALTUNGÖK

Leblebi

Arabanın önünü manzaraya verip şehri izliyoruz birlikte. Şoförlerin büyük bir kısmında böyle bir hastalık var nedense. Aynı eylemi biraz geride durup daha güvenli bir şekilde gerçekleştirebiliriz ama ısrarla tam da uçurumun kenarına yanaştırıyor. El frenini iyi çektin mi diye soruyorum. Çektim diyor. Ben yine de rahat edemiyorum çünkü arabalara güvenmiyorum. Teypte Cansever-Kime Bu İnat. Yeni terk edilmiş bir adama yanlış şeyler yaptırabilecek en doğru şarkı. Sanayide döşettirdiği ses sistemi sayesinde yanı başımızdaki araçlara ve belki de tüm şehre duyurabiliyoruz sesimizi. Duymayan kalmasın diye de bagajı açıp garantiye alıyoruz işimizi. Aracımız yere hafif yakın. Dışarıdan bakıldığında belanın ta kendisi görüntüsü veren bu arabanın içinde ben biraz sırıtıyorum. Vitese dolanmış tesbihi alıp sallamaya çalışıyorum ama olmuyor, yakışmıyor elime. Zaten tam tur çeviremiyorum da. Alkol henüz etkisini göstermediği için terk edilen arkadaşım çok konuşmuyor. Şarkıya eşlik edip yine şarkı içerisinde geçen vurucu cümleleri mesaj olarak eski kız arkadaşına gönderiyor. Bazen de ses kaydı atıyor ve attığı ses kaydını dinlemek için teybin sesini kısıyor.

Ben ise avucumun içine doldurduğum leblebileri iki parmağımın arasına alıp havaya atıyor ve ağzımı açıp yakalamaya çalışıyorum. Arabayı uçurumdan yuvarlayıp yerel basında "Genç sevgilinin ayrılık intiharı" manşeti ile gündeme gelmeye hazır olan arkadaşım, bana bakıp benim bunu hak etmediğimi düşünmüş olacak ki arabayı biraz daha geriye çekiyor. Bu adam ağır abi dediklerimizden. Acısını daha arabesk ve şova yönelik yaşamayı seviyor. Arabayı eski kız arkadaşının kaldığı yurdun önüne çekip Cansever'i ona da dinletmek istiyor biliyorum. Fakat ben bu süreçte ona yardım ve yataklık edecek biri değilim. Doya doya yaşatmam acısını. Ayıp olur kıs şu müziğin sesini derim. Baltalarım süreci…

O esnada havaya attığım ve yakalayamadığım için koltuğun altına yuvarlanan leblebilerden biri rahatsız ediyor arkadaşımı. Onu ordan al birader diyor. Daha önce içkili ortamda dayak yemedim fakat bu adam, söylediğim bir cümleyi ya da yaptığım basit bir hareketi yanlış anlayıp kavga çıkartabilecek biri. Gerçi ertesi gün evime kadar gelip kafam güzeldi öldür beni diyerek silahı uzatacak kadar da adamdır kendisi. Vitesin hemen yanındaki kül tablasından taşan izmaritler, koltukların üzerinde at koşturan küller ve tuzlu fıstık kabukları batmamıştı da gözüne benim bir tane leblebim rahatsız etmişti öyle mi? İki tarafın da hissedebildiği bir negatiflik vardı o an aramızda. Sözlü ya da fiziksel olarak belli etmesek de gıcık oluyorduk birbirimize. Bu yüzden ne zaman "Hayatında biri var mıdır sence" diye sorsa "Kesin vardır abi" diyerek onu huzursuz ediyordum. Bunu söylerken bir elimle de koltuğun altını yoklayıp, düşürdüğüm leblebiyi arıyorum.

Leblebiye ulaşana kadar sopa ve kelebek gibi delici ve yaralayıcı birçok alete rastladım. Kelebeği alıp tek elimle sallamaya çalıştım ama olmadı. Sonrasında iki elimle açıp kapattım ve tekrar yerine koydum. Amacım gözdağı verip benim de boş olmadığımı kanıtlamaktı ama yapamadım. Boştum bence. Keşke iki elimle açıp kapatmasaydım çünkü dışarıdan bakıldığında çok amatör duruyor. Her geçen dakika biraz daha bilendim arkadaşıma. Gençken ettiğim kavgaları anlatmaya başladım. Her cümlemin sonunda da bıçakla, sopayla delikanlılık olmaz diyordum. Ayrılık acısı çeken arkadaşım bu anlattıklarıma anlam verememiş ve beslediğim yersiz kinin içinde boğulmam için sessizliğini korumayı tercih etmişti. Keşke teneke bira alacağıma şişe alsaydım dedim içimden. Hep özenmişimdir şişeyi kaldırımda kırıp elimde sallamaya… Özendiğim şeyleri düşününce tiksindim kendimden. Zaten yapabileceğim şeyler de değildi. Birayı köpüğüne kadar içen adamım ben. Kıramam şişeyi ziyan olmasın diye.

Neyse ki çok geçmeden buldum leblebiyi. Arkadaşımın göreceği şekilde camdan dışarı fırlattım. Biraz olsun rahatladık. Atılan bu leblebi kuş gibi yaptı ikimizi de. Ayrılık acısını unutturdu arkadaşıma. O kadar unutmuş olacak ki "Arabayı hoplatayım mı" dedi, tüm sıkıntılarını geride bırakıp. Müziğin ritmine uygun şekilde hoplattı arabanın kıçını. Bu ucuz hareket daha da keyiflendirdi beni. Yan taraftaki araç sahiplerinden gelen "Ses ver ses" ricaları da gaza getiriyordu onu. Alkolün etkisiyle kocaman bir aile olduk uçurumun kenarındaki arabalarla. "Modifiye suç değil yaşam tarzı diyen 1 milyon kişi bulabilirim" isimli kapalı Facebook grubunun temellerinin atılacağı ilginç bir ortamda, müziğe uygun şekilde yanıp sönen farlara bakıp "Müthiş bi olay bu"derken buldum kendimi. Arabam olmamasına rağmen bunu yapan ustanın numarasını aldım hiç tanımadığım bir adamdan. Az önce şişe kırıp tehditler savurmayı hayal eden ben, pamuk gibi olmuştum. Filim camın muayeneden geçmesi için eylem yapalım deseler en önde bayrak tutardım o gece...

insanımsı

oky

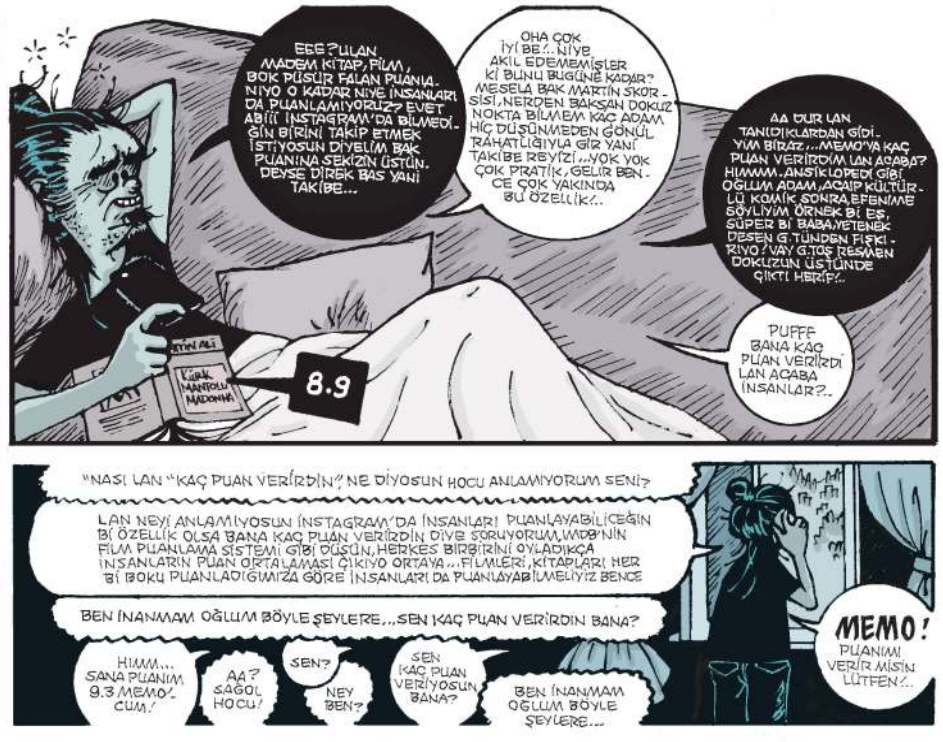

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Çıkamaz çocukluğundan dışarı/ Kimse./
Kardeşliğimiz bundandır"
Fazıl Hüsnü Dağlarca

Fazıl Hüsnü Dağlarca 1914-2008

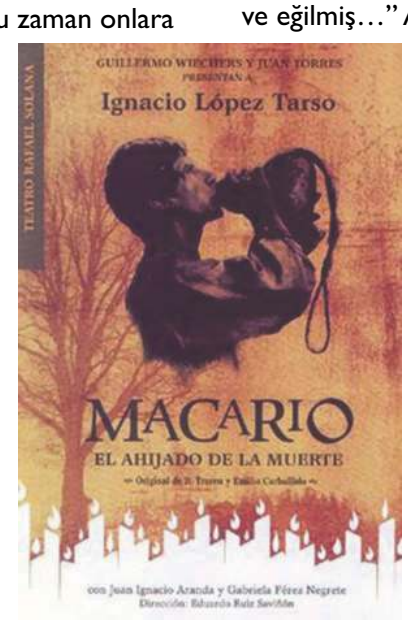
Güneş balkonun kenarına tırmanıp çıktı bile. Ağır ağır (bir lav akıntısı gibi) zeminde ilerliyor. Birazdan içeri kaçmalı. Ayağıma değdi değecek. Zavallı kumrular o kırıntıları, (bana rağmen)göz temasını bir an olsun kesmeden yan yan eğile eğile gagalıyorlar. Çok yakınımdalar. Yürekleri ağızlarında. Akılları bende. (Bir korkuluk tarafından besleniyorlar gibi) Kıpırtısız duruyorum. Caddenin hemen karşısındaki taksi durağındaki şoför (yüksek sesle) "gelirsem oraya çok kötü olacak… ben bittim… bitiririm" diyor. Elinde telefon, arabanın etrafında dolana dolana konuşuyor. Galiba borç vermiş. Açık balkon kapısı bile bir tür haber ekranı. "Yeni normal" Orada da bir şeyler olmak üzere. Eli kulağında.(güya haber duymayayım diye tv' nin sesini kısmıştım--sesi kısık tv'de de Serap Ezgü, bir kayıp kızın yakınları)

Konstantinos Kavafis 1863-1933

"Bittim" deyişi… (konuşmanın pek çok yerinde bir kafiye gibi birçok kere geçti "bittim" --"korona" bitmeden "bitmek"--)Bitmişlik duygusu, bittiğini hissetmek… Korkunç bir his. Ürpertici. Bana 1960 yapımı o müthiş siyah beyaz Meksika filmi "Macario" nun büyüleyici mağara sekansının hatırlattı. Binsekizyüzlerin kolonyal Meksika'sı.

Sınıf ayrımının korkunç mengenesinde ezilen, sürekli aç (sahici aç), fakir oduncu Macario, Ölüler Günü'nde karısının onun için çalarak pişirdiği hindisiyle koşa koşa ormana gider. Her akşam yarı aç yaşadıkları kulübeye getirdiği kifayetsiz yiyecekleri çocuklarıyla paylaşmakta, kendi payını da çoğu zaman onlara vermektedir.(bir sürü aç çocuk) Odun sattığı fırında iyice yakından gördüğü kızarmış hindi aklını başından alır. Macario karısına "bütün bir hindiyi, hiç kimseyle paylaşmadan, tamamını tek başıma yiyene kadar" o duruma gelene kadar, bir daha asla ağzına bir lokma yiyecek koymayacağını söylemiş, dediğini de yapmıştır. ("…benim payımı çocuklara ver") Günlerce aç kalmıştır.
İşte, Ölüler Günü/Bayramı'nda, ormanda, tam karısının kendisi için kızarttığı o çalıntı hindiyi torbasından çıkartıp yiyecekken karşısına o elindeki hindiyi isteyen, sırasıyla üç tane hayalet çıkar. Şeytan, tanrı ve ölümü simgeliyor gibidirler. Ardarda belirirler. Bir sürü ilginç şey olur biter. Filmin sonlarına doğru, ölümü simgeleyen o kara giysili hayalet, Macario'yu çok, çok büyük, devasa bir karanlık mağaraya götürür. O mağara sahnesi... İçinde yanan her mumun yaşayan bir kişinin hayatını temsil ettiği, bütün insanlığın(hepimizin) titreşerek yanıp yavaşça eridiğimiz irili ufaklı bir mumlar okyanusu. Milyonlarca mum. Kademe kademe mağaranın içlerine, üstlerine doğru uzar gider. Bir filmde görmüş olduğum en büyüleyici sahnelerden biri. Unutulmaz. Ölümü simgeleyen o hayalet, aşırı ısrarı, yalvarmaları üzere Macario'ya kendi mum'unu gösterir. Bitmek üzeredir. Macario dehşet içinde(henüz gençtir) ufacık kalmış, titreşen mumunu korumak ister, avuçlarının içine alır. İşte "bitmek" (Yalnız film hayret verici bir şekilde bir gram eskimemiş, taş gibi aynen duruyor. Yepyeni. Altmış yıl sonra bile… --tekrar seyrettim yazı için--Bugün yapılmış gibi.)
Bu hem acı gerçekçi, hem büyüleyici masalı meraklısına hararetle tavsiye ediyorum. (ayılıp bayıldığım şair Kavafis'in de; önümüzde henüz yaşanmamış günleri, yanan sarı sıcak, parlak birer mum'a benzettiği bir şiiri vardır. Her geçen gün'ün mum'u birer birer söner. "Geride kalır geçen günler,/ acıklı bir çizgi sönmüş mumlardan,/ hâlâ tüter yakında olanlar,/soğuk mumlar, erimiş ve eğilmiş…" Ardına dönüp, bitmiş günlerin sönmüş mumlarını görmek istemez Kavafis. "kederleniyorum ilk alevlerini hatırlayarak/ Önüme bakıyorum yanan mumlarıma.(…) nasıl da uzuyor karanlık çizgileri/ nasıl da çoğalıyor sönmüş mumlar.") (saygısızlık olmuş olur mu bilmem ama, üstadın tam tersine; o geride kalan erimiş, kararmış, yamulmuş mumlar arasında uzun uzun gezinmeyi, esas onu…)

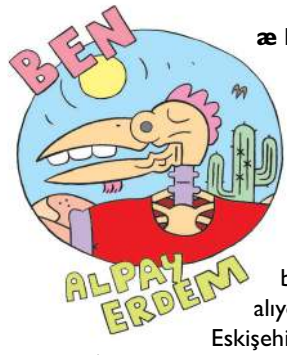

Herneyse,
karışık işler…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

æ Merhaba.

æ Son üç aydır hummalı bir şekilde ev arıyordum. Son on bir on iki senedir oturduğumuz ev, bundan birkaç ay önce satılığa çıkarıldı. Biz alamadık çünkü bizde öyle bir para yok. Yok anam yok. Yokk! Yok işte. Hayır zaten öyle bir para olsa da almazdım bu evi. Gider başka bir ev alırdım. Bizim şu andaki bütçemizle biz İstanbul'da ev alamıyoruz. Zorlasak alıyoruz ama içine sığamıyoruz. Biraz araştırdım, Eskişehir'de villa alabiliyoruz. Hayat gerçekten çok saçma. İstanbul'a bağımlı olmayı geçtim, mahalleye bağımlıyız mahalleye. Koşuyolu'nun çocuğuyuz resmen. Adım atamıyoruz bu mahalleden. Hazar'ımızın kreşi bu mahallede, Özlem'imin işi bu mahallede. Sayılır yani, o kadar yakın yani. Zorlarsan bu mahallede. E ben bu mahalledeyim. İşsizim ben çünkü. Yani ben bir işe gitmiyorum. E kuşlarımız bu mahalleli. Başka ile Momo. Güvercinlerimiz. Öyle de cins güvercinler ki bunlar, resmen kafalarına göre takılıyorlar. Papağan kafesine alıştırdım, bazen geliyor bazen gelmiyorlar. Dün geceyi mesela iki alt komşumuzun balkonunda geçirdi manyaklar. Manyaklar ya. Neyse ki komşularımız pek dert etmiyorlar güvercinlerimizi. Hatta seviyorlar bile. İşte bu yüzden bu mahalle. Bir iki şikayet aldım, almadım değil. Yönetici arkadaş bir iki şikayet iletti, iletmedi değil. "Bunu ağlayarak günlüğünüze yazabilirsiniz" dedim, konuyu hemen kısa kestim. Neymiş, efendim, komşunun çiçeklerini yemiş. Kuş bu, yiyecek tabi, bana daha başka bir argümanla gelin lütfen. Neymiş efendim, klimalara sıçıyormuş kuşlar. Nereye sıçacaklardı affedersin. Pis ya, benim şurada iki kuşumu dert etti. Piss. İyi oldu bir yerde de. Soğumuştum artık bu apartmandan. Girişteki çiçekleri ve toprağı, kediler geliyor diyerek kaldırıp, mıcır döktükleri o gün kararımı vermiştim zaten. Çıkacaktım bu evden. O yüzden iyi oldu. Penceresi önüne yuva yapayazan kumruların yuvasını aceleyle bozan komşuyu görünce de iyice sinir olmuştum. İyi oldu. Evle ilgili çok şey yazasım var. Yazayım ya. Aslında bu ev çok eski. Evi alan adamın yeniden ev yapması gerekiyor. Zaten eve bakmaya gelenlerden bir kişi, "bu evi yeniden yapmak gerekiyor" dediğinde anlamıştım, "aha" dedim "bu ev satıldı". Satıldı çünkü gerçekten de. Şimdi yeniden ev yapacak ruh hastası. Büyüktü işte ama yani, beş artı bir, dubleks, ne bileyim, hayvan büyüktü yani. İki odasını hiç kullanmıyorduk, öyle düşün. Yani kullandığımızı düşünüyorduk ama bence kullanmıyorduk. Velhasılıkelam, ev satılınca biz de ev aramaya başladık. Koşuyolu ve civarında sekiz ila on arası ev baktık. Dokuz ev baktık yani. Oturulmaz. Bir iki emlakçıya da laf çaktım dayanamayıp. "Bir daha bizim vaktimizi böyle şeyler için çalmayın" dedim. Ne diyeydim. Nihayet içimize sinen bir ev bulabildik. Yine cadde üstünde, sadece dört yüz metre ilerimizde, yine dubleks, hatta zorlasan tripleks, çatı katına merdivenle çıkarsan gizli bir oda daha var, biraz küçük ama sevimli, öyle bir ev bulabildik. Ev sahibiyle yaşıtız. İlk kez yaşlı olmayan bir ev sahibine denk geliyorum. İşin güzeli, beni tanıyor ve seviyor da. Güvercinleri söyledim, aklı çıktı, "ben de geleyim uçuracağın zamanlar" diyor. Çok uzattım, ben bu mevzunun bu kadar uzayacağını tahmin edememiştim, dolduysam demek ki. İşte böyle yani, yirmi gün içinde yeni eve yerleşmenin planlarını yapıyoruz. Koliler moliler, çok zor işler. Bu arada yeni evin otoparkı da yok. Bu da macera demek değilse ne macera demek acaba.

æ "Because" ile "Beykoz", zorlasan aynı şey. Hatta biraz da zorlarsan, "baykuş" da aynı şey. Hem "because"la, hem "Beykoz"la. Ama "hangisiyle daha çok aynı şey" dersen, onu da gerçekten bilemiyorum. Bu arada Beykoz'da "Because" diye mekan olsa olmaz mıymış. Bence olurmuş. "Because Köfte Salonu". Dolarcasına taşardı bence ya da tam tersi.

æ "Google Haritalar" ile "George Harrison" zorlasan aynı şey, ki niye zorlamayalım. Bir kez geliyoruz çünkü sonuçta dünyaya.

æ Allah'ım yazı yazmak çok güzel bir şey. Ama böyle boş beleş ama.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Umarım yeni eve yine gelmez böyle. "Seksi bırakıyorum, son iki senem" dedi. "Üç sene önce de son bir senem diyordun" dedim. "Seneler geçtikçe daha çok seks yapmak istiyorsun galiba" dedim. "Seksi bırakacak ortam bulamadım ki bırakayım" dedi. "Seks yapamadım" dedi. "Nasıl oğlum, seks yapmıyor musun sen" dedim. "Yapıyorum da ona ne kadar yapmak denir, keyif almıyorum, hep aynı şeyler, belki başkasıyla seks yapsam şahane olur ama inan Alpay'cım, yeri geliyor görev icabı seks yapıyorum, hiç yapmasam daha mutlu olurum, seks yapıyorum ama seks yapmıyorum" dedi. "E ayrılın o zaman" dedim. "Ayrılınamıyor da" dedi. "Seks yapmazsan ayrılınır belki" dedim. "O şekil bir ayrılık olsun istemiyorum" dedi. "Amaaan" dedim ya, "aman, dertlerin de bir başka, sen de bir başkasın, gider misin lütfen" dedim. "Giderim tabii, niye gitmeyeyim" dedi, gitti. Sustum. Beatles'lı koltuk bana bakıyordu, ben de ona baktım, sustum.

æ Hoşça kal.

KOP GEL GÜL GİT
5 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12
10 Eylül Perşembe / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 20.30 / bilgi: 0212 327 72 00

ÖZER AYDOĞAN

Marmara'da bir büyük

Seneler 1944'ü gösteriyor. Türkiye 2. Dünya Savaşı gibi bir deliliğin bir parçası olmayı reddetmiş. Manyak bir sosyopat olan Führer, Avrupayı, Rusya'yı ve İngiltere'yi ağlatıyor. Alman uçakları göklerden, denizaltıları ise suların derinliklerin ölüm dağıtıyor. Bir yandan toplama kamplarında yüzbinlerce insan, sadece eşcinsel, musevi ya da çingene diye ölüme gidiyor. Üzerlerinde çeşitli genetik deneyler, işkenceler, akla hayale gelmeyecek –ama günümüzde çoğu normal sayılacak- korkunçluklar deneniyor. Tüm dünya korku içinde olayların nereye gideceğini düşünüyor. Fransa'nın başkenti Paris SS işgali altında. Her gün sırf dünyanın en "milliyetçi" ülkelerinden Fransızların burnu sürülsün diye Alman askeri güçleri Şanzelize'de yürüyüş yapıyor, Fransızlar salya sümük bu durumu izliyor. Onlar da "Aman tarihi dokumuz, sanat eserlerimiz elden gitmesin" diye en baştan şehrin anahtarlarını Almanlara vermiş. bir yandan "resistance" bir yandan diğer ülkeler Fransa'yı ve tüm dünyayı bu illetten kurtarmak için çabalıyor. Amerika, o yıllarda daha dünyaya demokrasi dağıtlaya yeni başlıyor. Onlar da kısa bir süre içinde dünyanın görmüş ve görebileceği en büyük yıkımlardan Nagazaki ve Hiroşima'ya hazırlanıyor. Onbinlerce insanı tek bombayla eritecek korkunç planlar peşindeler. Atom bombasını bulan, yapılmasında emeği geçen bilim insanları kendilerinden utanıyor, dünya kana bulanıyor…

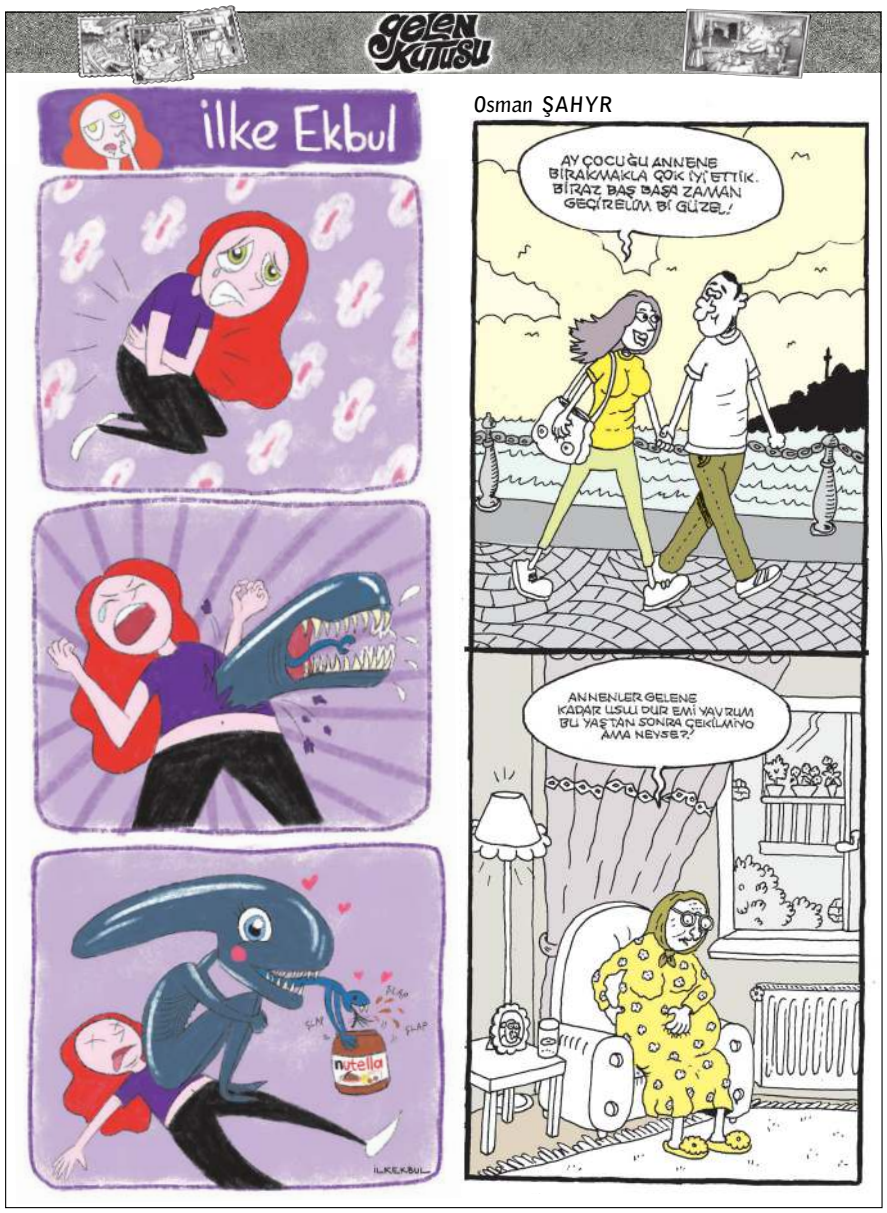
İşte böylesi bir ahval ve şerati içinde Türkiye bu korkunç savaşın bir parçası olmamak için elinden gelen ne varsa devreye sokuyor. Tüm Avrupa ve dünya kan ağlarken bizde de bu durumun yansıması kıtlık olarak kendini gösteriyor. Ne var ki o zamanlar şimdiki gibi kendi toprağımızı Katarlılara filan satmamışız. Kendi tohumlarımız bereketli Anadolu topraklarında yetişebiliyor, İsrail'den gelecek domates tohumuna filan muhtaç değiliz, mercimeğimizi kendimiz toprağımızdan yetiştiriyoruz, nehirlerimiz, ırmaklarımız tertemiz, şimdiki gibi dere yataklarına inşaatlar yapmamışız, halk çok büyük bir zorluktan çıkmış, Kurtuluş Savaşı verilmiş. İmkansızlıklar içinde ülke baştan kurulmaya çalışılıyor. Tüm halk tek bir vücut gibi birbirine kenetlenmiş. Şimdiki gibi cebini ve çevresini düşünen devlet insanları yok. Şimdiki gibi zenginler daha zengin fakirler daha fakir değil. Çünkü tüm halk fakirlik içinde. Ekmek, yağ, un için kuyruklara giriliyor, millet birbiriyle dayanışma içinde. Dünya yanarken biz kendi sırtımızı doğrultmaya çalışıyoruz…

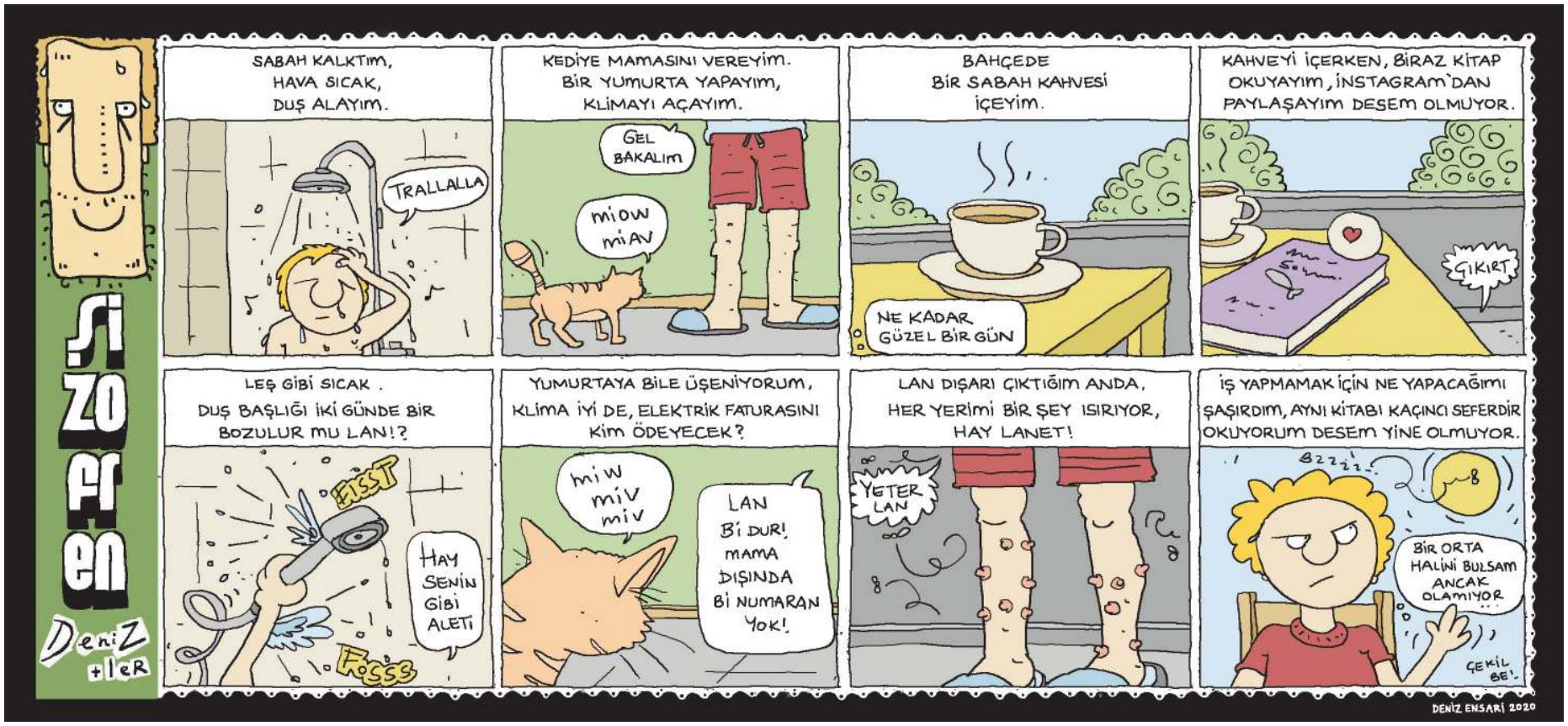
İşte böylesi günlerde Marmara Denizi'nin en güzel adalarından Prens Adaları'ndaki adaların en güzellerinden Heybeliada'da bir balıkçı yaşıyor. Deniz o yıllarda bereketli. Torik, orkinos, akya, lüfer, kofana, istavrit, uskumru, ne ararsan var denizde. En değerli tarla, masmavi deniz. Hatta Sivriada ve şimdiki gibi bir beton anıtı olan Yassıada'nın çevresindeki kayalıklarda, Kaşık Adası'nın koylarında istakoz ve böcek bile var. Tabii ki çekmesini bilene…

Mustafa Kaptan, deneyimli bir balıkçı. Sabahın ilk ışıklarından önce teknesini, motorunu balığa hazırlıyor. Livarları temizliyor, çektiği balıkların eve dönene kadar canlı kalması için onları teknenin içinde denizden gelen tuzlu suyla beslenen "livar" adı verilen odalarda tutuyor. Sadece ihtiyacı kadar balık alıyor her seferinde. İhtiyaç dediysek, o yokluk içinde kendi ailesi ve komşularının karnını doyuracak kadar tutuyor. Ekmek yok ama lüfer gani gani. Böylesi tuhaf zamanlar.

İşte o günlerden bir gün ada kıyısına ortasından ısırılmış ve can vermiş bir yunus cesedi vuruyor… Ada halkı, arabacılar, faytoncular, eşekciler, meraklı çocuklar, yaşlı teyzeler, akraba evliliğinden mahsül evlatlar tekmil yunusun başına üşüşüyor… Yunusun karnındaki yara o güne kadar hiç görülmemiş bir büyüklükteki bir çene izine benziyor. Sanki denizin içinden gelen devasa bir ağız, yunusu ortadan kapmış ve hayvan da o noktada can vermiş…

Peki devamında neler olacak? Marmara Denizi'nde Mustafa kaptanı nasıl bir macera bekliyor. O da haftaya artık. Sevgiler...

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 2 EYLÜL 2020 | Sayı: 677

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
TAŞINMA SÜRECİ TAM GAZ DEVAM ETMEKTEDİR

TANIDIK TAVSİYESİ Bİ EVDEN EVE TAŞIMACI EVE KEŞFE GELİR

EŞYALARI BİZ KOLİLİYİCEZ

FİYAT BİÇMEK İÇÜN FİZİBİLİTEDE

ŞU VİTRİN DE BEYLİKDÜZÜ'NE

NE ÇEKSEN HAKKIN DAYI; ÇOK ÇEKTİN DEMEK KİMSENİN HADDİ DEĞİL

EŞYA VE MEKAN İLE DERİN Bİ TELEPATİ İÇERSİNDE

İSTERLER Kİ BU DÜNYANIN EN ZOR İŞİNİ HEM EN UCUZA HEM EN İTİNALI YAPTIRALIM. BU AMELİN SONUÇLARI HEP AĞIRDIR

SON TAŞINDIĞINDA GARDROBU NASI ÜÇ VİDAYLA TUTTURUP KAÇMIŞLARDI HANİ

ESKİDEN GAZETE KAĞIDINA SARILIRDI KIRILACAK MATERYAL. İMDİ HANGİ EVDE GAZETE KAĞIDI KALDI Kİ AZİZİM?

BALONCUKLU NAYLONA SARMAK ÖYLE HESAPSIZ VE ZOR Kİ

HANGİ EBATTA KESİCEN SORUNSALI

SARDIKÇA ÖYLE Bİ HACİM ALIYO Kİ MATERYAL, KUTU HEMENCECİK DOLUVERİYOR, KOLİ YETMEYECEK

NE KADAR ALSAN DA AZ GELECEK BALONCUKLU NAYLON VE KOLİ

BUNUN TESPİHİ YAPILSA YA; PIT PIT

YA KOLİ MEVZUU? ESKİDEN MUHAKKAK Bİ BAKKALLA ARANI İYİ TUTARDIN Kİ TAŞINACAĞINDA SANA BOŞ KOLİ VERSİN

KOLİYİ KAPATIRKENE ŞU SON MAJİSKÜLLÜ HARAKETİ ISINDIKÇA DAHA İYİ YAPARSIN

PİÇ ETMEDEN

İMDİ TANESİNE 20 KAAT VERİYON YA;

İYİ DE OLDU, BAKKALLA İÇTEN PAZARLIKLI MUHABBET SON BULDU

HELE BİR DE BANTLAYIP ALAMETİ FARİKASINI DA YAZINCA KOLİYE, İŞ BİTİRİCİ TATMİNİ YAŞANIR, NAKLİYECİDEN TAKDİR BEKLENİR

AMMA BANTI İYİ SIVAMAZSAN ATAR GERİ

AHA DA BURGULANMIŞ

KIRIL

BANTIN UCUNU Bİ KAÇIRIRSAN SONSUZA DEK BULAMAYABİLİİN

TÜKENMEZLE ZOR

HANİ MAKAS, MAKET BIÇAĞI?

GEYSU DA ŞEVKLE KİTAPLARI KOLİLEMEKTE. NE KADAR ÇOK OLDUKLARINI GÖRDÜKÇE ZEVKLENMEKTE

ORAYA DİĞERLERİNİN ÜSTÜNE KOY, 10 KOLİ DAHA ÇIKAR VALLAA

ARKAAŞLARA DEMEZ Mİ, "20 KOLİ KİTAP ÇIKTI!"

AMA GEL Bİ DE BUNU ONLARI TAŞIYACAK GARİBAN HAMALLARA SÖYLE. BA ELEMAN İKİ ADIM TAŞIYAMADI

KİTAP

SÖMÜRÜNÜN TARİHİ KİTABI

TAŞINMANIN EZİYETİ KATMERLİDİR HAFIZ; DAHA ELEKTRİK, SU, DOĞALGAZI ÜZERİNE ALACAKSIN

DEVLET DAİRESİ MİSİİN, ŞİRKET MİSİİN?

SANSAR ELEKTRİK DAĞITIM A.Ş

KONTRAT, HÜVİYET; BAŞKA NE GEREKEBİLİR Kİ Dİ Mİ?

TEKİNSİZ YOL

KENTİN EN ZOR ULAŞILAN ÇEPERLERİNDEN Bİ YER. ARABASI OLMAYAN GELMESİN DİYOLAR

ŞUNU GEÇMEK İÇÜN GTÜNÜ YIRTTI AMA YETİŞEMEDİ. SIRA OLAN YERE YAKLAŞIRKENE FENA TELAŞ BASAR İNSANI

ARABAYLA GELSEN NOOLUR, BAHÇESİNDE Bİ OTOPARK KAOSU; DIŞARI PARK ETSEN ÇEKİYOLAR. TİPİK Bİ ZULÜM DAİRESİ

ARABALARIN ARASINDAN ULAŞMAYA ÇALIŞ

PANDEMİ BAHANESİYLE NEREDE BEKLİYİCEN, NEREDEN SIRAYA GİRECEN MEÇHUL İPTİDAİ Bİ BARAKA ÖNÜNDE GÜNEŞİN ALNINDA UZUNCA BEKLETİLME SEANSI

"MEMLEKETİN GERÇEK SAHİBİ İŞ BİTİRİCİ" ÜNİFORMASINI ÖZENLE KUŞANIP SAHAYA İNMİŞ ELEMAN

PEKER SAÇ

BEYAZ GÖMLEK, ÜTÜLÜ

NASSI YAA, ÖYLE ŞEY Mİ OLUR! AMİRİN KİM? ONU BAĞLA

ESER MİKTAR TER

TUĞRA YÜZÜK

DAHA KOPİL; YAŞ 22. AMA İŞİ ÇÖZMÜŞ

ÇOCUKKEN NASI BELLEDİYSE 5 LİRAYA 5 MİLYON DİYO HALA

OSMANLI OCAKLARI MI HANGİ FRAKSİYON ACEBA?

DÜRÜMCÜ BÜNYE

MEMLEKETİN DERİN İŞLERİ BENİ BEKLİYO EDASI

AZ PARALANSIN DAR KISA PAÇA PANTOL VE ÇORAPSIZ MAKOSENE GEÇİCEK

SIRA BİZİM KİFAYETSİZ MUHTERİSE GELİNCE EKSİK EVRAK KABUSU GERÇEK OLUR

NEE, DASK NUMARASI MI?

KURUMUN SKTİRİK WEB'İNDE SKTİRİK Bİ ANİMASYONDA YAZIYOMUŞ OYSA

PEJO KİMİN? ÇIKACAM

YAKUP BEY ANLATAMIYORUM HERALDE, DASK OLMADAN ELEKTRİĞİ ÜZERİME ALAMIYORUM

İSKİ

ŞEHİR DIŞINDAYIM, KASADA ONLAR, GELİNCE DİYORUM

EV SAHİBİ. YA DURUM TERSİ OLSAYDI?

DAHA İSKİ, İGDAŞ ALAYI KENTİN FARKLI SAPASINDA. ULEN HEPİSİNİ BİRARAYA TOPLAYIP KENTİN MERKEZİNE KOSANIZA, BİZİ BU ÇİLEDEN KURTARSANIZA! EKREM BABA ALOO!